Any III 1986 19 de març

EXTRA

14

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

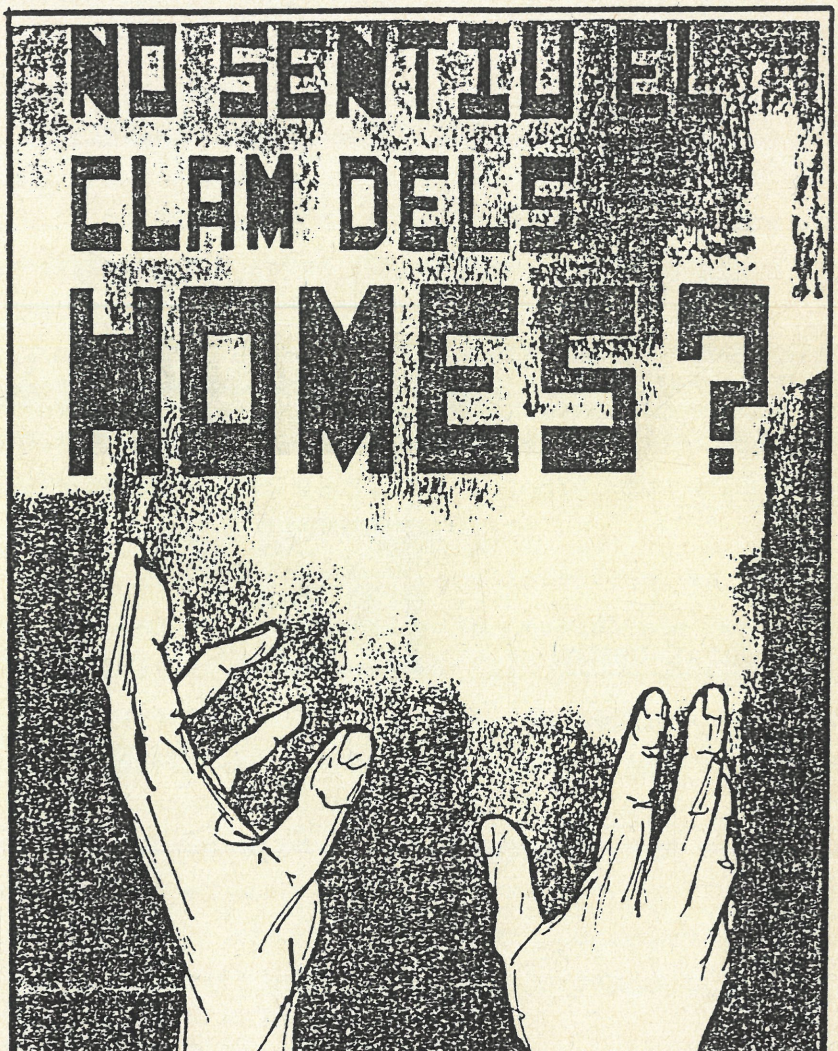

DIA DEL SEMINARI

1986

sumari

No sentiu el clam dels homes?.............. 3

Seminaristes d'una Església miniesterial.... 6

Exhortació pastoral del Sr. Cardenal Arquebisbe amb motiu del dia del Seminari........ 10

Capellans avui........................... 12

L'experiència dels seminaristes
-Pere Carulla....................... 16
-Eduard Valiente................... 18

La Casa de Santiago: Un altre estil de seminari............... 19

Entreteniment............................ 21

PORTAL OBERT

CONSELL DE REDACCIÓ

DIRECTOR .... Manuel Coronado i Portillo
SECRETARI .... Josep M. Calpe i Melendres
DISTRIBUCIÓ
R. PÚBLIQUES ...... Pere Montagut i Piquet
ADMINISTRACIÓ ..... Josep M. Turull
DISSENY GRAFIC
COMPOSICIÓ .... Valentí Alonso i Roig
Sergi Gordo i Rodríguez
R. Octavi Sánchez

NO SENTIU EL CLAM DELS HOMES ?

El lema d'enguany de la campanya del DIA DEL SEMINARI s'inspira en el missatge del Papa Pau VI amb motiu de la XIª Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions (15 de Febrer del 1974). Potser fóra interessant reproduir un fragment d'aquest missatge on la veu poètica i penetrant de Pau VI esdevé particularment incisiva i colpidora:

"Ara en tinc prou amb cridar: Hi ha algú que vulgui venir? Hi ha algú que, enmig del soroll eixordador de les mil veus del nostre món, s'adoni de la meva i l'escolti? Doncs, bé: no refuseu, almenys, aquesta invitació. Mireu d'escoltar-la!

Em preguntareu: Escoltar què? Escolteu en la meva crida com a primera invitació, la crida de la humanitat. Aquella crida que surt de la humanitat que encara demana, que expressa les seves exigències més autèntiques i que, d'ordinari, les expressa sofrint.

Demana veritat. Demana llum. Demana amor. Demana guia. Demana ajuda...

No veieu en aquesta invocació el plany d'una esperança, seguit de la queixa de la desil.lusió, de la torbació, del sofriment, de la desesperació?

No sentiu el plor de tants nens infeliços, de tants pobres desolats, de tants malalts necessitats, de tants febles oprimits?

No us adoneu de la crida tímida i urgent del qui no sap a qui confiar algun secret personal delicat i dolorós?

I no escoltareu el clam del qui treballa, del qui estudia, del qui es mou i, en definitiva, sense saber-ne el perquè?

El perquè de la vida, qui el podria descobrir? Qui pot dir al germà: "El qui em segueix no camina a les fosques" (Jo. 12,35)?

Qui pot consolar la humanitat de la buidor dels seus esforços, del ridícul de les seves vanitats, de la fugacitat dels seus dies?

Qui podrà donar sentit i valor als coneixements humans,

purificar i enfortir l'amor, ensenyar el veritable secret de la bellesa, determinar el preu de les llàgrimes i obrir la porta de la possibilitat somniada d'una vida sobrenatural?

Perquè és de tots aquests interrogants i de cent més, proposats a la misèria i a la sublimació de la vida humana, que es composa la simfonia de la vocació.

Déu crida per mitjà de la paraula de la humanitat que aspira a la plenitud transcendent de la vida, que, altrament, resulta mancada".

Podríem preguntar-nos com aquest clam dels homes esdevé entre nosaltres veu de Déu: com l'esguard de la nostra fe ha après a escoltar-lo en el silenci i com el va integrant en totes les dimensions de la vida. Es evident que això demana un hàbit d'accés i d'obertura a Déu en el silenci interior de la pregària. D'una pregària que es fa ressò del clam dels homes, el presenta confiadament a Déu i hi va discernint les seves significacions, crides i exigències. Aquesta és la dimensió contemplativa de l'escoltar, tal com ens diu Lluc de Maria que "ho conservava tot en el seu cor" (Lluc, 2, 51).

Pel que fa al contingut d'aquest clam dels homes, allò que avui s'ens presenta en primer pla és la condició tràgica i sofrent de la major part de la humanitat actual: la fam i les bosses de misèria, l'analfabetisme i l'opressió cívica o cultural, les consequències de la cursa d'armaments i de la política de blocs, etc.. En sentit positiu podríem definir-ho com la gran tasca de construcció de la pau en el seu sentit més ampli i englobant, d'una pau que emergeix radicalment del cor de l'home salvat i reconciliat.

Cal afegir, si volem mantenir el nostre escoltar en una direcció realista i reeixida, que els grans clams de la humanitat s'han de fer presents en les situacions humanes que podem trobar en el medi en el qual vivim: els aturats, els vells, els malalts, els marginats de tot ordre, etc., sense oblidar el redreçament cultural, el materialisme ambient i la necessitat urgent d'una re-evangelització de la nostra terra, tal com ens ho recorden els nostre bisbes en el seu darrer document "Arrels cristianes de Catalunya".

En consequència, la vida de tots els qui formem part del Seminari

SEMINARISTES D'UNA ESGLÉSIA MINISTERIAL

Amb motiu del Dia del Seminari 1986 i sota el lema " NO SENTIU EL CLAM DELS HOMES ? " va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona una roda de premsa en la que va ser presentat l'informe "Els Seminaris diocesans de Catalunya", a càrrec dels rectors respectius, Ramon Prat, de Barcelona; Marius Rodrigo, de Lleida; Ramon Sarria, de la Seu d'Urgell; Ignasi Montraveta, de Solsona; Jaume Roig, de Tarragona; Miquel Camprubí, de Vic.

El rector del Seminari de Lleida va prendre la paraula per explicar amb grans trets les característiques de l'informe i el seu contingut. L'informe es cenyeix als seminaris majors, en els que es dóna la formació especifica pel presbiterat,en les seves vessants bíblica, teològica, espiritual i pastoral.

Fa només 20 anys els seminaris diocesans encabien gran nombre d'alumnes, encara que no tots ells havien de rebre l'ordenació presbiteral. Aquests darrers anys s'ha produit un canvi de mentalitat general del que no n'és aliena la multiplicació dels centres d'ensenyament, que ha fet possible un nou enfocament dels seminaris.En l'actialitat accedeixen a ells persones majors d'edat, amb una opció madura i provada pel sacerdoci. Hi ha doncs una nova manera d'entendre i viure el seminari. Els seminaristes formen petits grups amb una vida molt més familiar i una formació molt més personalitzada. "No hi ha cap signe exterior que els distingeixi dels altres joves, són uns joves igual que els altres exteriorment, si bé, ells han fet l'opció decidida de consagrar-se als altres a través del ministeri sacerdotal.

En una Església ministerial en la que tots els batejats responsables tenen una tasca específica a fer, el nombre de sacerdots no cal que sigui tan elevat. A partir "d'un enfocament que L'Església s'ha donat a si mateixa a partir del Vaticà II", cal veure quants sacerdots es necessiten i com han de ser aquests sacerdots. El que si es pot afirmar és que els seminaris només poden admetre els candidats que tinguin o treballin per tenir: una actitud de servei ben definida, gran capacitat de sacrifici i de renúncia, un tremp psíquic sà, i amb una decisió clara de no considerar com a valors fonamentals ni el diner,ni el poder, ni el prestigi. Queden excloses aquells que entenen el ministeri presbiteral com un refugi, forma d'instal.lar-se o promocionar-se.

ha d'estar motivada i normada per les exigències d'aquest clam. Tot el nostre treball d'interiorització, la pregària i la celebració, la vida comunitària i l'estudi, i d'una manera especial la iniciació pastoral s'han d'anar desenvolupant en sintonia i comunió amb els clams del nostre món i de la nostra Església de Barcelona. En definitiva, incorporar-se al presbiteri barceloní suposa haver escoltat i integrat prèviament els clams de la nostra terra i de la nostra història, de la nostra cultura i de la nostra Església amb una atenció evangèlicament prioritària pel món dels més petits i dels més pobres.

No oblidem finalment que el lema del DIA DEL SEMINARI s'adreça a tots els membres, grups, moviments i comunitats cristianes de Catalunya i, d'una manera especial, als nostres joves cristians. Que aprenguin tots a escoltar la veu de Déu en el clam dels homes de manera que la vida de cadascú prengui la plenitud de sentit que solament pot trobar en el seguiment del Crist, el Servent fidel. Cal anunciar clarament als joves d'avui que el camí del ministeri és la resposta d'aquells que han sentit la crida de Déu en el clam dels homes i han seguit el Crist-Servidor de l'Església per tal que aquesta pugui acomplir la missió que el Crist mateix li ha confiat.

En aquest punt, el testimoni dels que s'encaminen al ministeri pren una força especial davant els joves que han escoltat també el clam dels homes i hi volen donar una resposta plena i satisfactòria. Tant de bo que els qui formem part del Seminari poguéssim dir als joves inquiets que volen donar un sentit ple a la seva vida, com Felip deia a Natanael: "Vine i ho veuràs"! (Jo 1,46)

Mn. Ramon Prat i Pallarès

FORMACIO

L'aspecte de la fe: Els seminaristes han de ser homes profundament creients en Jesús ressucitat i viu en el Déu que Jesús ens ha revelat. S'exigeix una fe madura i experiencial, i el Seminari ofereix als seminaristes l'àmbit i el temps necessaris per a cultivar la seva espiritualitat.

Formació Bíblica i teològica: Donat que el candidat al presbiterat ha de parlar de Déu i dels seus designis salvadors, cal que conegui bé la paraula de Déu i les explicacions teològiques més adaptades i intel.ligibles a l'home d'avui. Ha de conèixer bé l'home contemporani, ha de ser tan "expert en divinitat" com "expert en humanitat".

La Pastoral: El seminarista participa activament en accions d'apostolat de l'Església, integrant-se en la vida de les comunitats cristianes, especialment durant els caps de setmana. I tot això perquè el seu futur ministeri es desenvoluparà en el món i entre els homes i al servei d'aquests.

Vida comunitària: El seminari es configura com una veritable comunitat cristiana, en la que s'intenta de viure la fraternitat segons la consigna de l'apòstol Pau:"porteu les càrregues els uns dels altres,i així complireu la llei del Crist".

L'estil de viure en petits grups, alhora que evita la massificació, ajuda moltíssim a assolir aquest objectiu. El petit grup de seminaristes, presidit pel prevere encarregat d'acompanyar-los en la seva formació, és un ambient privilegiat per experimentar el fet comunitari eclesial per part dels qui, el dia de demà, han de ser presidents i vertebradors de comunitats cristianes.

ACTUALITAT DELS SEMINARIS DE CATALUNYA

El nombre d'alumnes en els seminaris diocesans: Encara que només poden ser considerats com a seminaristes els qui estan integrats en els seminaris majors, s'hen inclòs també els adolescents que, tot fent estudis de BUP i FP en els col.legis-seminaris menors, mostren indicis de vocació i tenen l'autorització dels seus pares per a rebre una atenció especial vocacional. Els seminaristes dels seminaris majors, són tots majors d'edat i estan englobats en tres diferents etapes.

-Etapa diaconal - Període d'un o dos anys al finalitzar els 6 cursos teològics, i per regla general havent rebut ja l'ordenació diaconal resten integrats en una parròquia tot esperant la seva ordenació presbiteral. Actualment són 23 els seminaristes de Catalunya en aquesta situació.

CURS 1985-86: ALUMNES DELS SEMINARIS DIOCESANS DE CATALUNYA

Diòcesis	SEMINARIS MAJORS: Etapa diaconal	Estudis teològics	Etapa introduc.	TOTAL
BARCELONA	16	64	10	90
GIRONA	2	7	5	14
LLEIDA	2	6	2	10
SOLSONA		6		6
TARRAGONA		3	3	6
TORTOSA	1	9	7	17
URGELL		4		4
VIC	2	7		9
TOTAL	23	106	27	156

Diòcesis	SEMINARIS MENORS I CENTRES ANALEGS: Adolescents
BARCELONA	29
GIRONA	6
LLEIDA	2
SOLSONA	3
TARRAGONA	20
TORTOSA	12
URGELL	10
VIC	14
TOTAL	96

-Etapa d'estudis teològics - Actualment són 106 a Catalunya. Són els qui realitzen els estudis específics que preparen el candidat pel ministeri presbiteral.

-Etapa introductòria - Són ara 27 els seminaristes que es troben en aquesta situació. Són els que es preparen tant en coneixements in-tel.lectuals com en actitude interiors per a poder iniciar els estudis teològics. Són joves que han fet una opció decidida pel sacerdoci.

Davant la pregunta de si són suficients els 156 seminaristes actuals pel nostre país podem respondre que en una Església tota ella ministerial i corresponsable, i no pas "clericalitzada", el nombre òptim hauria d'ésser superior a l'actual, però sense pretendre mai les xifres de fa 30 anys.

CURS 1985-86: ANYS D'EDAT DELS SEMINARISTES DELS SEMINARIS MAJORS CATALANS

Diòces. / Edats	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	+35	TOTAL
BARCELONA	9	5	7	2	10	1	12	8	2	9	7	9		2		1	1	2	3	90
GIRONA	1	2	1		2	1	1		2	1					1	1		1		14
LLEIDA			1	1			1	1	1		3		1		1					10
SOLSONA		1				2		2			1									6
TARRAGONA	2		1			1	1					1								
TORTOSA	3	1	3		1			4	3	2										17
URGELL			1	1		1					1									4
VIC	1					1	3	2						1			1			9
TOTAL	16	9	14	4	13	7	18	17	8	12	12	10	1	3	2	2	2	3	3	156

L'Edat dels seminaristes catalans: Prop del 90 % tenen una edat entre els 18 i 30 anys, mentre l'altre 10 % passa dels 30 anys. Cal dir però que la mitjana d'edat és de 24 anys. Per sobre d'aquesta mitjana estan el seminari de Lleida (26) i el de Vic, Barcelona i Girona amb 25. A Solsona 24, i estan per sota la mitjana Urgell i Tortosa (23), i Tarragona (22).

El conjunt dels seminaristes tenen la edat òptima per a discenir la seva opció i per dedicar-se en plenitud de forces a la seva preparació. L'àmplia gamma d'edats (des 18 a 35 anys),i de procedències,facilita l'intercanvi d'experiències i positiu contrast de parers.

CURS 1985-86: SITUACIÓ LABORAL O D'ESTUDIS DELS SEMINARISTES DELS SEMINARIS MAJORS DE CATALUNYA EN EL MOMENT DEL SEU INGRÉS

SITUACIONS	DIÒCESIS								TOTAL
	Bar	Gir	Lle	Sol	Tar	Tor	Urg	Vic	
Treballadors manuals	14	1	4			1	1	1	22
Pro fessors EGB i sim.	9	2	3	1					15
Profession. (tit. sup.)	10	6		2				4	22
Estudis universitaris	11					3			14
Administratius	8			1	1				10
Acabats COU i FP	14	5	3	2	2	9	3	3	41
Seminari Menor	24				3	4		1	32
TOTAL	90	14	10	6	6	17	4	9	156

/ - - - - - - **NO SENTIU EL CLAM DELS HOMES ?** - - - - - - - - - - - - /

Quan l'home s'adona de la fragilitat de les seves estructures, a primer cop d'ull segures, quan cerca el sentit del que és capaç de fer i pensar, crida i de vegades el seu crit deixa entreveure una angoixa , per la manca de justícia, d'amor, de solidaritat. Els que ens sentim cridats a ser preveres, són cridats a ser -entre els homes- un testimoni convençut de què Jesús ha ressucitat per nosaltres passant per la creu. Més que mai els homes necessitem saber-nos estimats, per l'autor de la vida, i experimentar com l'Esperit de Déu pot canviar-nos de dalt a baix i pot transformar el món amb el nostre compromís.

Seguiment informatiu i redacció
PERE MONTAGUT - VALENTÍ ALONSO.

EXHORTACIÓ PASTORAL DEL CARDENAL-ARQUEBISBE DE BARCELONA AMB MOTIU DEL DIA DEL SEMINARI

El dia del Seminari d'aquest any té el lema següent: "NO SENTIU EL CLAM DELS HOMES?". Paraules suggestives.

El clam dels homes

Una vegada Jesús mirà amb amor i comprensió uns milers de persones que el seguien, esperant escoltar-lo. Ell parlava com ningú no ho feia. D'altra banda, aquella munió de persones tenia fam. Jesús multiplicà uns pans i un parell de peixos i tot el poble quedà saciat: tenia fam de l'aliment del cos, però sobretot del nodriment de la veritat.

Avui és indiscutible que existeix un veritable clam del homes. No es tracta de crits sorollosos o de paraules baladreres. És més aviat un desig que brolla del més profund que hi ha en l'home: del seu cor, de la seva consciència, de la seva intimitat més pregona. Els homes segueixen amb inèrcia el camí de la vida, sense saber exactament ni d'on vénen ni on van, ni tampoc quina és la raó de la seva existència. L'home ha estat envaït per una cultura sense Déu, que és en el fons la cultura del consumisme, del confort, del sexe, de la mentida, de la passió més egoista. L'home té ànsies de llibertat i ha vist que aquesta, sense limitacions ni valors objectius com punts de referència, porta a la disbauxa i al desori. A fi de comptes una llibertat desenfrenada condueix a l'esclavatge més absurd.

¿Cal seguir encara? Els joves són potser els qui pateixen més la situació angoixosa que caracteritza el món actual, malgrat el benestar material. ¿Quina esperança poden tenir cara al futur, quan palpen la inestabilitat d'una pau, que només equival a la no existència d'una guerra generalitzada, que seria fatal per a la humanitat? I ¿Quina il.lusió poden tenir els joves en veure una societat injusta, en la qual els blocs de nacions s'enfronten, portadores d'ideologies contràries i irreductibles o bé en situacions d'un escandalós desnivell social i econòmic Est i Oest, Nord i Sud són realitats esfereïdores en llur contraposició. I ¿ què podríem dir del repartiment de riquesa, cada vegada més escandalós, ja que la manca de treball esdevé endèmica i la pobresa envaeix més països, més famílies i més persones?

El clam dels homes és fort i punyent. La humanitat avui té fam i set de pau i de justícia.

¿No sentiu aquest clam?

Qui? Tots els homes, és clar. Principalment els cristians. L'Església s'esforça a comprendre, amarada d'un amor sincer però eficient, els homes d'avui. Com Jesús ho va fer. I ¿per què no els joves d'una manera especial? Perquè vosaltres, els joves, sou els actors del demà i teniu la clau del futur. Vosaltres participeu en el clam que puja cel amunt, demanant llum i pau i amor i justícia. I teniu raó. Però ¿no podeu fer res per tal d'ajudar la humanitat?.

En una taula rodona, un jove deia això: "Jo ja sé que no podré canviar el món ni la societat; però sí que cada un de nosaltres tenim la nostra tasca a fer. No podem passar olímpicament. Potser no sempre arribarem a millorar totes les coses, però algunes vegades sí. Certament ens és possible superar l'egoisme. Crec que és necessari assumir un compromís, un nou estil de vida. Si en comptes d'enraonar tant, visquéssim de tal manera que arribéssim a convèncer la gent, les coses serien diferents."

Aquest testimoniatge és perfectament vàlid. Sorgeix d'una consciència generosa i lúcida. Aquell jove està d'acord amb l'existència i allò que diu el clam freturós dels homes. I vol donar-hi una resposta: més amb fets que no pas amb paraules. La gent d'avui està cansada d'expressions buides; vol veure accions visibles, palpables i eficients.

¿I si tu fossis cridat?

En una certa ocasió Jesús afirmà que la sega era molta, però els treballadors, pocs. Ho deia contemplant els camps rossejats pel blat a punt per a la collita. Amb això volia dir que cal respondre al crit dels homes i que són necessàries moltes persones que donin un bon testimoniatge d'Ell , que és la llum del món. Perquè Crist, mort i ressuscitat per tothom, és l'únic que dóna a l'home la claror i la força perquè pugui respondre a la grandesa de la seva vocació. És l'únic que il.lumina el misteri de l'home i dóna solució als principals problemes del món actual. Així ho creu l'Església i així ho afirma el Concili Vaticà II (cf. GS.10).

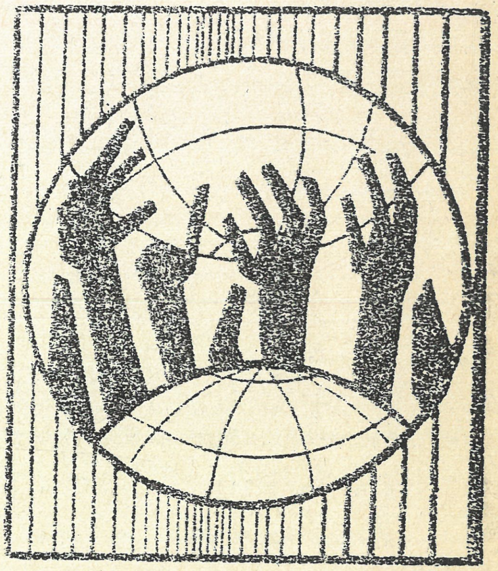

Pqequè es tracta d'això: de respondre d'una manera completa a la necessària salvació integral de l'home; no pas d'ajudar-lo amb solucions parcials i incompletes. L'Església, portadora de la veritat del Crist, té la missió d'actualitzar la salvació realitzada per Ell. I ho fa mitjançant tots els seus membres, els batejats, que per això mateix són cridats a testimoniar la gràcia de la redempció.

Entre aquests membres sobresurten els preveres, fidels col.laboradors del bisbe. Són cridats d'una manera especial a perpetuar la missió de Crist, bon pastor. Ells edifiquen l'Església "com a poble de Déu, Cos de Crist i temple de l'Esperit Sant" (PO.2); per això acompleixen públicament la seva funció a favor de tots els homes. Els acompanyen en el camí de la vida, com germans entre els germans; els ensenyen els grans valors de l'Evangeli;els donen a conèixer aquesta bona nova, sobretot als pobres i als humils; els comuniquen la gràcia dels sagraments, principalment celebrant l'Eucaristia; els exhorten a estimar com Crist ho va fer; denuncien les injustícies bo i predicant la solidaritat i la germanor entre tots els homes. Així els preveres cooperen a la consecució de l'autèntic bé comú i són "testimonis coratjosos de la veritat"(PO.9).

Que n'és de gran i bonica la vocació al sacerdoci! ¿No és veritat que té una actualitat innegable?. La necessitat urgent que té el món de la veritat de Crist dóna la mesura de la necessitat imperiosa de sacerdots. Ells són elegits per a respondre, des de la perspectiva de Déu, al clam dels homes d'avui.

Si fos possible, diria a cau d'orella a tots els joves : si tu fossis cridat per Jesús a ser sacerdot, ¿què faries? De respostes positives només n'hi ha una: la que procedeix d'un cor generós. Els Apòstols ho varen fer així: ho deixaren tot i seguiren Jesús, que els cridava.

En la jornada del dia del Seminari que tothom pregui per les vocacions sacerdotals i ajudi el Seminari.

Narcís Jubany,
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

Barcelona, 11 de febrer del 1986, festa de la Mare de Déu de Lourdes.

Primera crida

Cada any un grup de joves es presenten el Seminari; volen ser "capellans". Si poguéssim penetrar al seu interior!!. Quantes motivacions, ben diverses; quins somnis tan diferents...

Per a la majoria, hi ha la imatge subconscient d'algun capellà que els ha desvetllat la idea del: "¿per què no triar el que ell ha triat?". I uns, pensen en esglésies boniques i netes, celebracions que "omplin", gent bona que es reuneix...; uns altres, una acció amb joves, campaments, convivències, donar-se; d'altres passar fent el bé, visitar malalts, acompanyar els que estan sols...; d'altres treballar per la pau i la justícia, portar l'evangeli a molts que ja en viuen molts valors, militants obrers, pagesos...; etc. etc.

En tots hi ha la imatge d'una acció i d'un protagonisme en bé dels homes al servei de l'Església, a l'anunci de Jesucrist. Han acollit la crida de Jesucrist -"la vocació"- i volen dedicar-hi la vida.

La Formació

Després vénen els anys de formació: un treball de coneixement i reflexió sistemàtica de la Revelació de Jesucrist, les veritats de la Salvació, l'experiència cristiana al llarg de la història. Un anar aprenent els camins interiors de la pregària, del coneixement d'un mateix, del discerniment de la Paraula que Déu ens dirigeix. Una pràctica apostòlica més seriosa, contrastada, progressiva.

I la vida de comunitat, la vida d'equip que ensenya a estimar els altres en concret, a la vegada que revela les pròpies trampes i falsedats. I les "creus", les penalitats de la vida.

Tot això purifica i centra: Jesucrist va prenent contorn i relleu definit, vida. Quan hom arriba a l'ordenació ha de viure un mínim de consciència de "servent inútil" -qui és l'amo és Déu- cridat a treballar pel Regne i per l'Església (aspecte més comunitari i estructurat); i tot perquè estima Jesucrist i estima els homes; creu com per trobar sentit ple a una vida dedicada al fet que els homes puguin compartir la salvació de Jesucrist, que ell mateix experimenta i creu. I això en l'Església, com a col.laborador d'altres preveres i del Bisbe, ja que l'acció a la qual se sent cridat a col.laborar és molt més ampla i anti-

ga que la seva "paridata" personal. I, amb decisió, dóna el pas de dedicar-hi la vida.

Capellans i laics

És clar, estimar Déu, estimar els homes i trobar sentit profund a la vida -i al treball, i a les "creus", etc.,- viscuent al servei dels altres i del Crist, de la fe en Jesucrist per compartir; i viure això en Església, amb altres creients... Tot això, és cosa dels batejats, de tots, laics i capellans. Fora de celebrar l'Eucaristia, la Reconciliació i algun altre Sagrament, no hi ha res exclusiu del capellà.

De fet, l'experiència ens diu que molts laics, ¡molts¡, són més sants que molts capellans? estimen més; a Déu, a d'altres. La vida de família, la vida de treball, la vida d'acció, poden ser uns gresols extraordinaris per anar purificant i abrandant l'amor, fent real l'entrega. Però el capellà vol, conscientment, viure esbatanat al servei dels altres, de Jesucrist, de la fe; vol continuar la missió del Crist com a enviat del Pare, creador i servidor de la comunitat de fe:... és com un "alliberat" al servei de l'Església; com, anàlogament, en el camp civil, hi ha homes professionalment dedicats al bé comú: alcaldes, etc.,

La seva feina mateixa és lliurament a Jesucrist i als altres (no directament als diners, no directament a l'art, no a la ciència, no a arreglar tècnicament el món, o la salut, o resoldre casos socials, etc.,); com és natural -¡són homes¡- tots hi fracassen. Uns, molt poc; però d'altres molt. Quan una persona fracassa força en el fer de capellà és ben trist i nociu. Voler ser capellà és una opció arriscada.

El celibat . Aquest és també el sentit del celibat. Sempre a tot arreu l'Església ha volgut que l'ordenació sacerdotal es confereixi a un home que tingui ja estructurada la seva personalitat, i decidides les opcions més radicals. A Orient ordena casats i solters: però no vol que el sacerdot es pugui plantejar després de l'ordenació aquestes opcions vitals, sacsejant el seu projecte de vida sacerdotal ja pres. Tot i haver-hi preveres casats, no permet que el prevere cèlib canvii d'estat. L'Església llatina imposa, per a l'ordenació la condició d'un cèlibat possible, provat i lliure. I, en principi es pren seriosament aquest compromís, que els ordenats fan davant de Déu i davant del poble.

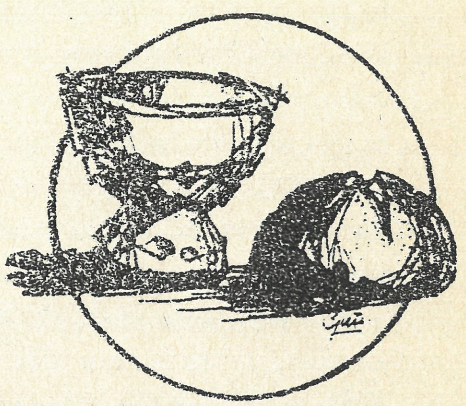

El celibat és una amputació empobridora i dolorosa de la per-

sons. Si és ben viscut, si Jesucrist ompla, produeix aquell tipus de capellà joiós, "com"més jove, obert a tot inclús amb una certa afectivitat ampla, gratuita. I molt lliure i disponible. L'Església ha estimat sempre el celibat: A Orient, els bisbes han de ser cèlibs i, desgraciadament, els cèlibs són com el "clergat selecte"; A l'Església Llatina s'ha imposat fa molts anys i és l'ideal que s'imposa àdhuc, escandalosament, en llocs on la cultura del país el fa molt difícil (certs països d'Àfrica, zones d'Amèrica Llatina,...). Tots hi fracassem poc o molt. El fracàs -sense que calgui caure en les grans trampes i traicions- és ben trist: agror, manies, rigidesa, egoisme, tancament,... El celibat és una llarga aventura, també arriscada. Molts n'acaben contents, creient que val la pena.

<u>Rectors, consiliaris, i capellans-obrers</u>. Tothom va convenint -el Congrés d'home i evangeli, de Madrid, per exemple- que s'ha d'emprendre de nou l'evangelització del nostre poble: molts dels criteris del viure col.lectiu i dels valors de la nostra cultura, són contraris a la fe i a l'Evangeli; I l'Església, a molts apareix com peça de museu, estranya a ells, signe de res. Davant d'aquesta feina per fer el ministeri sacerdotal pren noves formes: - Capellà de parròquia, consiliari, capellà treballador,... (hi ha també el ministeri d'un servei intel.lectual i doctrinal; i d'una evangelització de la cultura). El capellà de parròquia avui en dia és, sobretot, creador de comunitat de fe i de celebració de la fe (grups de catequesi d'infants, d'adults, de preparació de sagraments, corresponsabilitat dels laics en les decisions -consells pastorals, assemblees,...- i economia, etc...) Hi ha un aspecte particularment dur, sobretot quan les demarcacions parroquials són molt grans: l'anomenada "sagramentalització" ocupa bona part del temps i de l'energia del prevere sense veure'n massa sentit ni utilitat positiva: el servir a una religiositat, unes "necessitats religioses", sovint tot barrejat amb la dinàmica consumista, on costa molt descobrir-hi signes de fe en Jesucrist. Els consiliaris estan embarcats en una feina educativa, que amb un treball de grup i més personal, intenta ajudar a l'educació de les persones, de l'infantesa a adults, fent descubrir com van de junts la transformació de la societat amb el que Déu vol d'ells. I així anar descubrint Jesucrist, celebrar -lo. I tot inscrit en una vivència de l'Església que, convertida en llevat en el món, sigui senyera alçada, sagrament de Jesucrist, llum i camí que pugui ser percebuda per molts que s'hi puguin encaminar. Instrument vàlid de la nova evangelització de la qual parlavem. Tot això és molt bonic de dir però la feina és un recomençar permanent de grups que es fan i es desfan; persones que semblen estancades, cansaments, i molts cristians que no pel fet de rebre moltes aten-

cions esdevenen gaire diferents que els altres (fora d'un vocabulari que aprenen, i que de vegades els infla). En els moviments, on el treball en equip i de conjunt és fonamental; on no hi ha el "campanar" com a símbol d'una autonomia que pot ser independència i individualisme, una de les "llaunes" són les petites diferències i lluites ideològiques entre moviments afins. Els "capellans treballadors", són pocs, han pres consciència de la llunyania que hi ha entre l'Església i el món obrer i es volen identificar, compartint vida i explotació, amb uns homes que han vist el "capellà" com un més dels qui s'aprofiten de llur explotació. Poden ser signe de l'amor de Déu als pobres i explotats. Signe amb llur vida; poques "paraules" poden dir més que la paraula del seu fer i del seu viure. De fet els absorvits per la sagramentalització més fosca i els capellans obrers -com els dos extrems més durs, són els qui gasten la vida de "constructors d'Església" amb menys esperances de veure'n resultats. Els capellans treballadors, però, ho viuen més des de dins i potser poden sentir seves, amb Jesucrist, les llavors evangèliques que el poble privilegiadament ja viu.

Fonts de vida. Ara ja s'ha pogut comprobar que el Concili ens ha portat unes "fonts de vida": -- Una familiaritat amb la paraula de Déu, pluja constant, a través de totes les celebracions, de la"litúrgia de les hores" de la catequesi i de la reflexió teològica que es va fent, de les revisions de vida,etc.-- Una crida a viure amb el poble, a compartir-hi penes i alegries, angoixes i esperances; estar atent a la vida; no fernos-hi allunyats senyors tancats a la rectoria,... la participació progressiva del laicat va canviant el tipus de"pastoreig", i la forma d'exercir l'autoritat, que ha de ser evangèlica.

-- Una vida col.legial, més conscients que el sacerdoci i el ministeri és una cosa que no és propietat personal de ningú, sinó participació a un do més ample que cadascú de nosaltres, comú a tots, ...i això dóna sentit"als consells",al "treball de conjunt"; i també a les "formes de vida comunitàries" ; cada cop veiem més clar que el capellà en res ha d'ésser un solitari; vida en equip, al menjador de barri per a dinar junts; reunions de consiliaris; arxiprestals; vida associativa d'equips; de societats sacerdotals ... De fet, la duresa de la feina i els riscs de què hem parlat ho demanen.

La impressió és que s'ha fet molt de treball de desglossament i que, col.lectivament, hi ha il.lusió per a aquesta nova evangelització;se sap ja força el què caldria fer. La collita rosseja.

JOAN RAMON CINCA

L'experiència dels seminaristes

"... Segueix-me" (Jo 1,44)

Any darrera any hi ha joves que inclouen en la seva vida una qüestió que pot ser fonamental per a decidir el futur de la forma de vida d'una persona: per què no seguir Jesucrist i el seu evangeli pel camí del ministeri presbiteral? La resposta a aquesta pregunta no és fàcil, ni és fruit d'una decisió espontànea d'un dia, d'una hora, sinó que darrera d'aquesta resposta hi han hores i hores de reflexió, de pregària, de contacte amb preveres que per un determinat estil de vida comuniquen el goig de viure al servei dels homes, de la justícia, de l'exigència de l'evangeli.

Així, doncs, entre aquests joves que es fan la pregunta: i capellà, per què no? Entre ells m'hi vaig trobar jo.

La decisió no va ser fruit d'un rampell espontani, sinó fruit d'una història personal amb tota mena de vicissituds. Fent marxa enrera, aquesta història personal es situa en un context de família creient, que viu dels recursos del treball propi i en un ambient obrer. En aquest context hi té especial importància la transmissió materna dels continguts de la fe.

Conforme van avançant els anys i amb el contacte amb els companys de l'escola comença a sorgir el dubte propi de l'adolescència en cercar les propies seguretats pel que fa al futur de la vida, veure com es pot realitzar, és llavors quan em poso a estudiar FP, concretament per a ser delineant industrial, i així cercar treball sobre aquesta especialitat. Al costat d'això, però, sorgeix més fortament el dubte de fe i cercar el sentit que té creure en Déu. En aquest procés hi té especial importància entrar a formar part d'un grup de Revisió de Vida, seguint la dinàmica d'un moviment com la JOBAC, a on recordo d'haver fet les campanyes "L'associacionisme", "Fem nostre el temps lliure", "Els joves dels 80", tota aquesta dinàmica em va anar ajudant a trobar un nou horitzó en la vida de fe, veure com s'anava desvetllant en la meva vida aquesta figura del Déu més personal, més al costat dels homes, no tant transcendent ni allunyat tal com l'havia concebut en la meva adolescència.

Tot això s'anava forjant conjuntament amb una vida activa, tre-

ball (3 anys a una màquina de filar i 2 anys treballant per l'admi - nistració fent treballs de planimetría), conjuntament amb el treball l'estudi, i a més a més participava en una colla sardanista, fet que em va ajudar a estimar i conèixer les arrels més profundes del meu país, Catalunya.

Així és com es planteja la qüestió,que crec fonamental en la meva vida, Jesús em diu: "Segueix-me". S'em presentava l'exigència i la radicalitat de l'evangeli per servir als homes i propagar el Regne de Déu. Darrera d'aquesta exigència que demanava la meva vida, hi ha gueren les respostes còmodes, això no és per a mi, jo no serveixo,.. però, amb tot, la sensació de sentir-se empès a respondre afirmativa ment a aquesta exigència cada cop es feia més forta. Recordo llargues estones de pregària, d'incertesa, de por,per què no!, però finalment després de prop de 20 mesos (entre els quals hi hagué el servei mili tar) vaig entrar al seminari.

La decisió de fer-me prevere, potser en un principi em semblà llançar-se al buit,· sense tenir el camí clar, ni sense veure un fi - nal definit, tan sols el començament de tot un projecte en el qual s'ha de desenvolupar tota la vida personal.

Han passat practicament tres anys d'aquella jornada particular de començament de curs de primer de teologia. Durant aquest temps hi ha hagut moments de tot: alegries, incerteses, moments de compartir ex- periències, moments costosos de superar, però tots aquests moments, tan positius com negatius, m'han enriquit personalment, m'han ajudat a créixer profundament i m'han ajudat a madurar personalment, a sen- tir molt més a prop les persones i el meu país, Catalunya.

Pere Carulla

Tu, vine i segueix-me

(Jo 1,44)

Si hagués de resumir en una paraula la impressió que resta en el meu interior després del camí recorregut al llarg d'aquests anys, aquesta seria la paraula AGRAÏMENT.

Volent descriure el contingut d'aquest camí tinc la sensació d'intentar un impossible: mostrar la crida amorosa de Déu, com a invitació respectuosa fins a l'extrem de passar inadvertit, i al mateix temps evidència del seu amor, que és lliurement incondicional i ple, revelant-se com la forma més bella en la seva unitat indissoluble de veritat, bondat i bellesa. D'aquesta forma convida generosament al seguiment incondicional, perquè el que ho ha donat tot pot demanar-ho tot.

Essent petit recordo haver experimentat aquesta atracció cap a Ell. Les imatges que restaren a la meva memòria les van deixar les vides de sants que llegia o que veia en alguna pel.lícula. Vides que foren per a mi autèntiques exègesis del Misteri del Crist pobre, cast i obedient. Elles em van fer palès com en una miniatura el gran model de l'autèntic cristianisme.

Va transcórrer el temps, i aquesta primera crida s'allunyà, millor dit, jo em vaig allunyar en l'oblit malagraït. Van ser temps de soledat i secor, de dubtes seriosos de fe. Però Ell, que va cridar, és fidel i espera pacientment. En aquella situació el desvetllar em va arribar mitjançant un instrument molt pobre: el coneixement d'uns companys d'Institut que em van convidar a assistir a unes catequesis. A partir d'aquell moment vaig començar un camí d'aprofundiment en la fe en el si d'una comunitat neo-catecumenal. En ell Crist i l'Església s'han revelat com una unitat inseparable que fan palesa la grandesa del Déu que s'ha fet home per portar-nos a la comunió amb Ell. El que segueix s'assembla al nen mimat que sempre vol fer la seva voluntat i que sota l'acció amorosa del pare va caminant amb ensopegades i alçades cap al "ser home".

En aquest context i com a fruit, la meva entrada al Seminari va ser fa tres anys. Temps en el qual he conegut cada vegada més aquesta Església que m'ha portat a Jesucrist, aprenent poc a poc a estimar-la i estant disposat a servir-la.

Eduard Valiente

La Casa de Santiago: un altre estil de seminari

La Casa de Santiago és una institució que va sorgir a Barcelona l'any 1961. Va ser reconeguda canònicament l'any 1966 pel que aleshores era arquebisbe Dr. Modrego, dedicada a la promoció i desenvolupament de vocacions adultes al sacerdoci.

Els seus Estatuts van ser adaptats al nou Codi de Dret Canònic l'any 1983. Està regida per un Patronat que presideix sempre el Sr. Arquebisbe de Barcelona.

Aquests vint-i-cinc anys transcorreguts ha cooperat a la formació pel sacerdoci d'uns 100 candidats als Ordes que són a diverses diòcesis, fins i tot a països del Tercer Món. Més d'una vintena a Barcelona i gairebé tants d'altres a països de parla catalana.

Des de fa uns anys la Casa de Santiago de Barcelona es dedica gairebé exclusivament a promoure vocacions per aquesta diòcesi.

Han sorgit en d'altres llocs altres cases amb fins semblants per tal d'ocupar-se de les vocacions respectives.

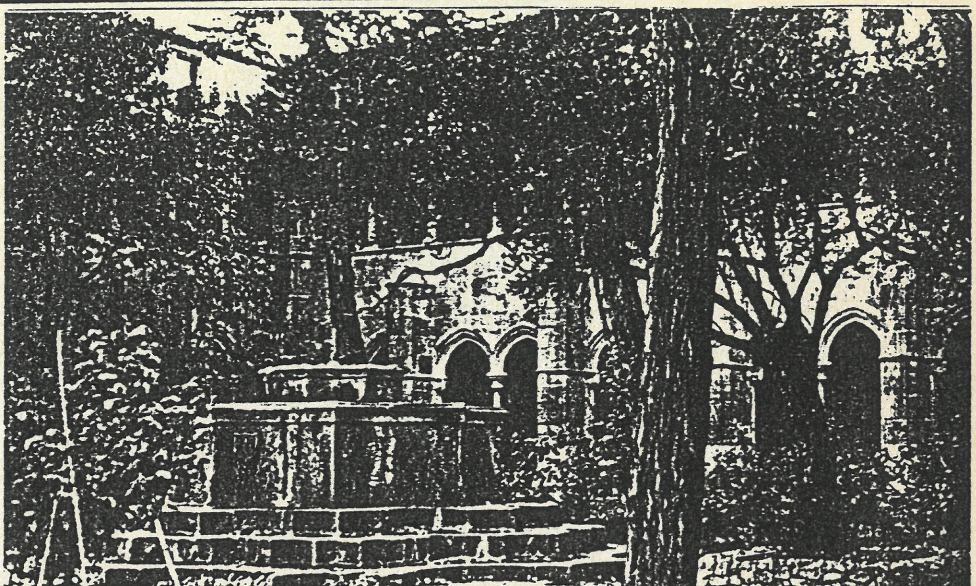

El Monestir de Sant Jeroni de la Murtra, a Badalona, és l'actual residència dels seminaristes de la Casa de

Tots els membres d'aquestes Cases estudien Teologia a Facultats i Centres de l'Església i a les Cases hi reben la formació complementària adequada.

La mitjana d'edat dels components actuals és de 28 anys i la mitjana d'edat dels que s'han anat ordenant, en el moment de rebre els Ordes era de 35 anys.

Ben aviat, el 6 d'abril, el Sr. Cardenal Arquebisbe Narcís Jubany conferirà el Presbiterat a 4 diaques formats a la Casa de Santiago de Barcelona. Són Guillem Brossa, Jordi Cussó, Jaume Aymar i Antoni Deulofeu.

Jaume Aymar

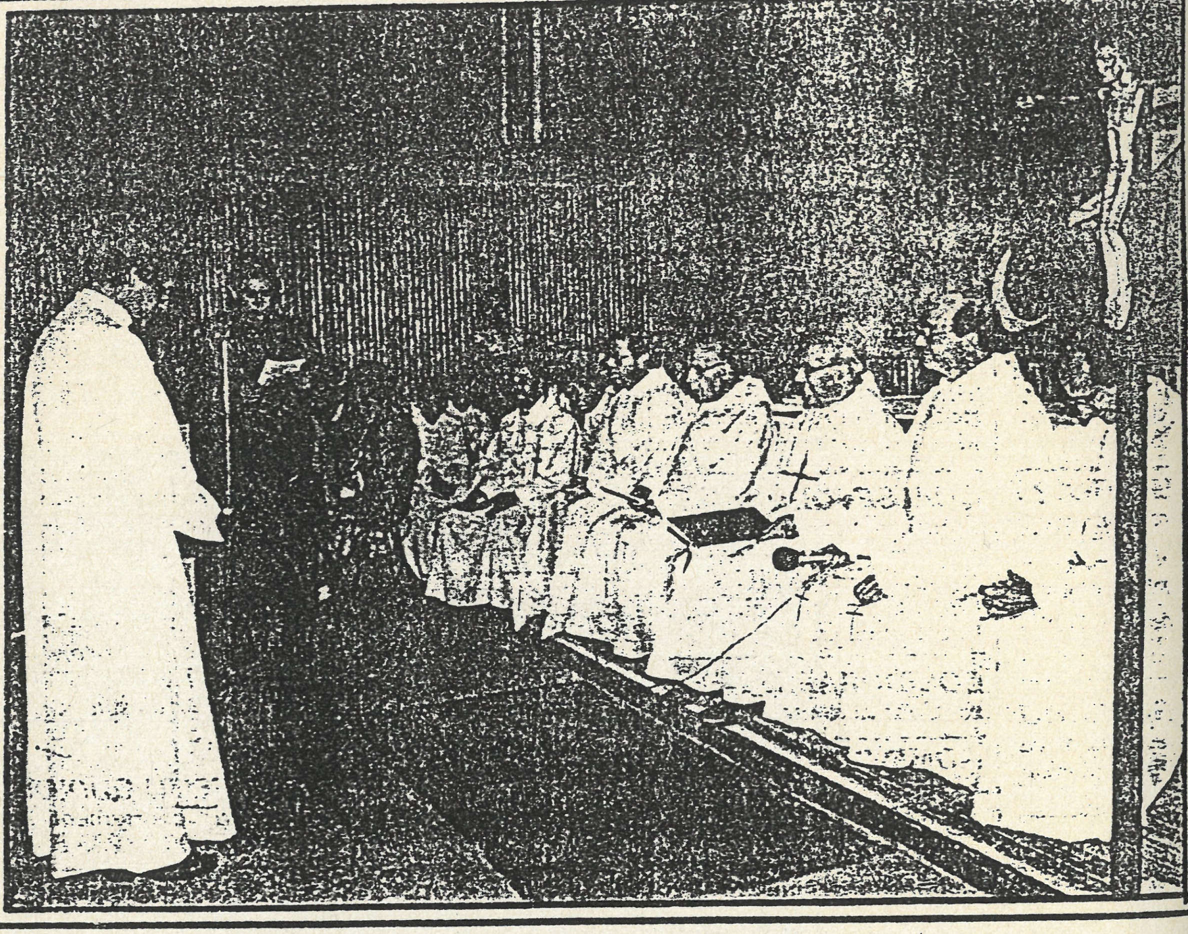

-Ordenació diaconal de Jordi Cussó al Seminari Menor Diocesà-

En Jordi Cussó és un dels quatre diaques de la Casa de Santiago que proximament rebran l'ordenació presbiteral.

- REMODELACIÓ A LA FACULTAT DE TEOLOGIA D'OSFORT -

Del nostre corresponsal Joan Tafaner

En el darrer ple del Consell de la Facultat de Teologia d'Osfort es va decidir per unanimitat el canvi del Pla d'Estudis i substituir les anteriors disciplines per les següents:

TEOLOGIA FONDREMENTAL: Estudi de Déu tan complicat com per a produir un cortocircuit en les neurones del pobres estudiants.

TEOODISEA: Intent fatigós i perillós d'assolir una fonamentació metafísica de l'accés natural a Déu tot navegant sense arribar mai a Itaca.

ANASTÈTICA: Estudi de les normes del comportament humà i dels valors, capaç de produir una somnolència peculiar als alumnes de segon curs.

TRISTOLOGIA: Tractat sobre les causes de l'estat d'ànim dels a lumnes de tercer curs.

ESCATETOLOGIA: Ciència que s'ocupa del destí últim de l'estudiant no massa brillant de quart curs.

MURAL SUCIAL: Pintura grandiosa feta pels de cinquè curs en una paret no massa neta.

SOGRAMENTOLOGIA: Estudi de les diferents maneres de concebre i esmentar les sogres.

INTRODUCCIÓ A L'A.T.: Petita iniciació a l'Ataraxia Total en benefici dels alumnes de primer curs.

DESPISTEMOLOGIA: Estudi del mètode emprat pels científics i grans savis per a assolir trobar-se sempre a la lluna.

SIN - OPTICS: Tractat sobre les causes de la deficiència en la visió d'una gran part del personal docent i docend.

Esperem que l'exemple d'Osfort i l'aire innovador arribi també a les altres facultats.
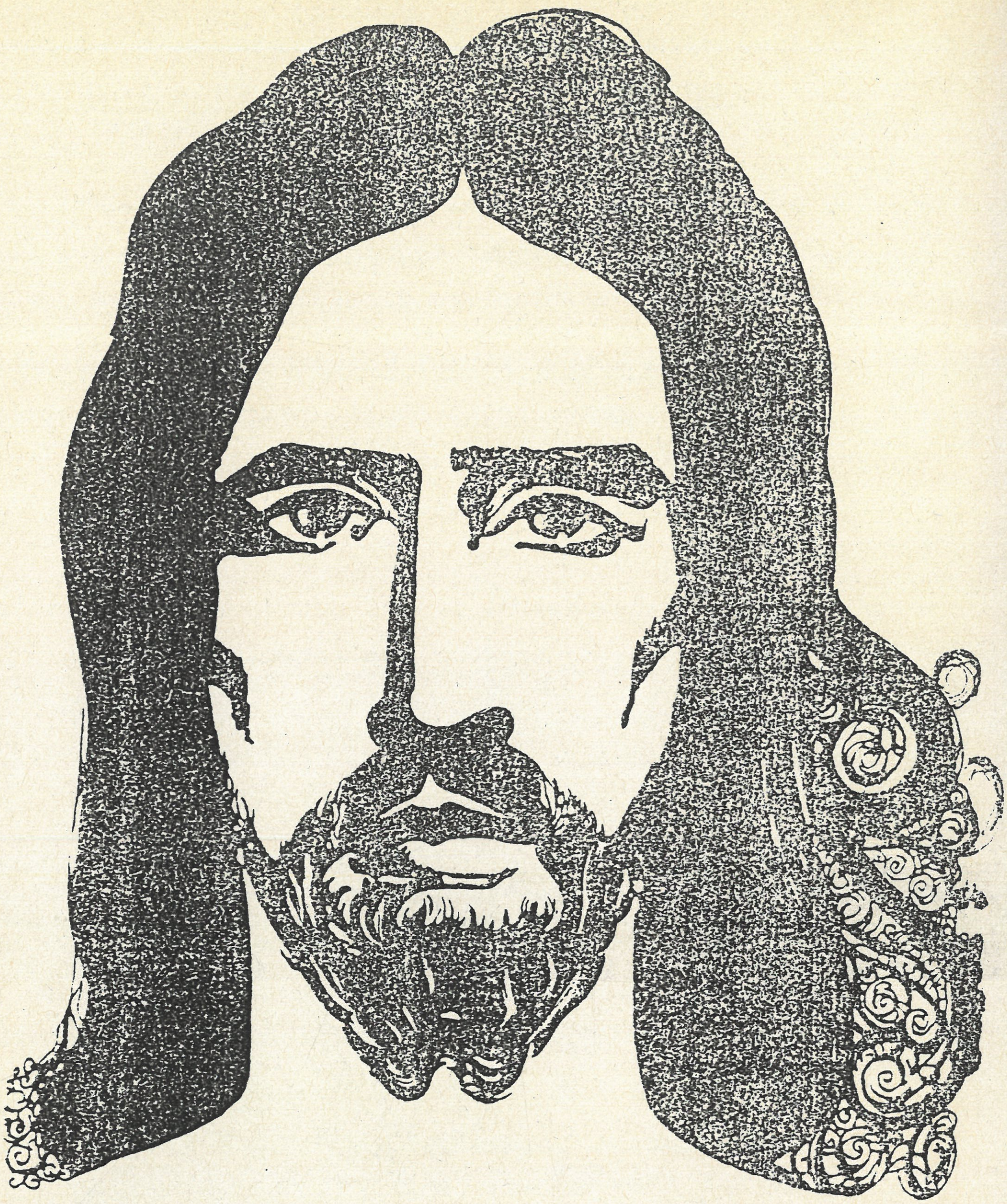
Seguirem informant.